

ЛОБО МИ Е...4

Есета

Стихотворения

Разкази

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12-еееееееееееее!

Аз бях тук 12 години!...

БР. 5 (25) М. АПРИЛ 2026 Г.

ИЗПРАЩАНЕ НА ВИПУСК 2026-а! ТРАДИЦИОНЕН СПЕКТАКЪЛ НА КЛУБ...

ТРАДИЦИОНЕН КОНЦЕРТ НА ГИМНАЗИАЛЕН ЕТАП

КИКО

ВЕНЗ

БОЯН

Традиционният училищен концерт на гимназиален етап, с който изпращаме всеки випуск зрелостници, се състоя на 16. 03. 2026. г. в залата на УАСГ. Водещите бяха трима: Елена, Николай и Виктор. Основната тема бе изградена около концепцията и казуса за/против AI (Изкуствения интелект) и Естествения. Организатор този път бе госпожа Елена Христова, а нейни помощници: госпожа Донка Гуцова, госпожа Диляна Филипова, госпожа Румяна Данева и господин Петър Михайлов. Отзивите и на публика, и на участници е, че отдавна не е имало такъв запомнящ се спектакъл! – повече виж на стр. 12.

Добре дошла, Пролет!

Танцовата трупа на госпожа Румяна Данева

Борислав Смоков – сензационен!

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

АЗ БЯХ ТУК 12 ГОДИНИ!

12 години в 32. СУИЧЕ

Дванайсет години, 4 380 дни, 105 120 часа, 6 307 200 минути и нито една пропиляна секунда. Това е периодът, прекаран в училище. Период на възходи и падения, на усмивки и разочарования и на безценни моменти, които се помнят цял живот. Това и още куп други неща ни даде нашето училище – 32. СУИЧЕ “Св. Климент Охридски”.

На пръв поглед 12 години са огромен период от време. Дори дванайсет месеца ни се струват цяла вечност! А ето, че когато се обърнем, без да сме осъзнали, сме пораснали и единственото останало са спомените. Те са това, което пази детето в нас живо и ни връща към онези години, когато най-големият ни страх беше да не ни забравят в занималнята.

Но сега дойде моментът, в който за последен път ще прекрачим прага като ученици, и за първи път като големи, зрели, мислещи и можещи хора, готови да превземат света и да приложат наученото в практиката. Тук не става въпрос само за учебния материал, а за истински важните уроци, с които 32-ро ни дари.

От мига, в който за първи път стъпихме в класните стаи, си мечтаем за деня, в който и ние ще станем като онези каки и батковци, които на първия учебен ден ни държаха за ръка и ни въведоха в това приключение. За тях, както и за нас, предстоеше нов период. Те приключваха своя път като ученици и предаваха щафетата на следващото поколение точно както на нас ни предстои само след броени седмици.

Повече от десетилетие бленуваме за този момент, а ето, че сега, когато вече чука на вратата, се чувстваме далеч от подготвени. И сякаш се връщам пак на онзи 15-ти септември. Душата гори, буца е заседнала в гърлото, а мислите не спират да се мятат хаотично из

главата, и всичко изглежда някак плашещо и ново. Един от най-важните етапи в живота ни свършва, за да отстъпи място на следващия. Но раздялата е тежка. Не само хората, но и мястото, което цели 12 години беше наш дом, храм на незабравими мигове и лудории, направиха престоя ни тук вълшебен. Занималнята, в която се научихме да превъзможваме страховете си, разказвайки си страховити истории за духове и вещици, или коридорите, по които тичахме с всички сили, сякаш цялото ни съществуване зависеше от тази една минута, преди звънецът да е бил и да ни напишат закъснение, са все места, за които някой ден ще разказвам на моите деца, за един от домовете на сърцето ми. Не е просто сграда, това е “Ноевият ковчег”, събрал трохите на живота ни за 12 години, който никога не ще потъне в дълбините на съзнанието.

А през цялото това време, дори не разбрахме кога се променихме, кога от момента, в който говорихме за Барбита и Кен, разговорите ни се превърнаха в обсъждане на момчета, гримове и маникюри...Но всичко е част от процеса, част от това да пораснеш, което без помощта на училището не би било възможно, защото средата е това, което те формира като човек.

Аз смело мога да твърдя, че средата в нашето училище ме направи най-добрата версия на мен самата. Голяма част от това дължа на хората, които срещнах тук, на преподавателите и на приятелите, с които израснахме заедно. Всеки остави своя отпечатък в сърцето ми и с носталгия ще си спомням всички тези дни, които макар да ми се струваха трудни, всъщност бяха едни от най-щастливите в живота ми.

Благодарна съм за всичко, което 32-ро ми даде, за търпението, колегиалността и отношението към хората, на което ме научи. Защото накрая това са важните неща, с които трябва да излезем от училище и стъпим на подиума на света с разтворени обятия, готови да хванем бъдещето и да покорим върховете!

Биляна Каменова, 12 Е

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Този път реших да разместя местата на уводната статия и материалът, предоставен от Биляна Каменова (12. Е). Не съм имал удоволствието да бъда сред нейните титулярни преподаватели, влизал съм инцидентно в 12. Е. когато се е налагало да замествам.

Но тази зрелостничка винаги впечатлява с отдадеността към училищната институция. Бил съм свидетел многократно как тя и нейните съученички посещават редовно преподаватели, които някога са водели техни занимания и сега – вече при друг колега – продължават да засвидетелстват своето уважение към предходника.

А това качество разкрива не само чувството за дълбоко и искрено уважение, но и говори, че у тези млади хора е възпитано усещането за общност, за приемственост. Качества, които са от изключително значение за и при образователния процес, но и същевременно са част от така наречената ценностна система, която днес е в кризисен момент.

И когато поколението Z (джен зи) култивира тази характеристика у себе си, ни кара да гледаме по-оптимистично, кара ни да се надяваме, че моралните устои на нашата нация може да бъдат възстановени.

Няколко впечатляващи събития се състояха в 32-ро за изтеклия месец. Традиционният концерт на гимназиален етап, с който се изпраща съответния випуск, бе възстановен след едногодишно прекъсване. Главен организатор този път бе госпожа Елена Христова – старши преподавател по БЕЛ – която е и редовен сътрудник на нашия вестник, подпомагайки ни редовно с материали, писани от нейните възпитаници. Госпожа Диляна Филипова – вече отдавна доказал се преподавател, съдейства при изработването на сценария, подкрепяна от господин Петър Михайлов. В организацията и сценичната реализация рамо до рамо с нас бе и госпожа Донка Гуцова! Магията на народните танци и разнообразието от фолклорните ритми отново бе стихията на госпожа Румяна Данева – една от легендите в 32-ро. За техническото обезпечаване на концерта бяхме подкрепени от друг любим преподавател в 32-ро: господин Юлиан Топалов, който ръководеше екип от Михаил Шахънов и Мартин – зрелостници, които през последните години сътрудничат на д-р Диляна Филипова при реализирането на нейните театрални проекти.

Общото впечатление е, че такъв силен и ефектен концерт не е имало напоследък. Идеята, концепцията на спектакъла бе изградена около съревнованието между AI (ИИ) и ЕИ (естествен интелект). Дори си имахме и работно мото, дадено като остроумна реплика от друг легендарен учител – госпожа Донка Гуцова: „Настъплението на Ей Ай е резултат от отсъствието на естествен такъв“.

Честно е да призная, че при самата работа – и в творчески аспект – прибегнахме до помощта на Чатко.

След големия успех на Концерта последва друго запомнливо се изживяване! Традиционният спектакъл, подготвен от театрален клуб „Персефона“!

Трупата, събираща ученици от 8, 10, 11 и 12 клас представи постановката „Много шум за нещо“ на тетралния фестивал в Малта, където вече 32-ро се извява за трети път! При дебютът на клуба в екзотичната дестинация имах удоволствието да съм част от екипа, ръководен от д-р Диляна Филипова.

Като пристрастен или по-скоро пристрастен бих казал, че това е най-силната постановка до момента! Дългогодишната работа на Д. Филипова и нейния екип дава богати и сочни плодове. И този път имаше китарист-певец – Борислав Смоков, който има много силно учатие и на споменатия вече концерт. Боби има силен, мощен глас, притежава голям талант и е харизматичен – побърква от възторг публиката! Неговата енергия е заразителна и покоряваща! Преди 7 години така въздействаше Илчо Маджаров.

Запомнящи се с колорита си, интригуващи със своеобразието на таланта си, със стихийността на емоционалното преживяване, карайки публиката да съпреживее видяното, за последен път демонстрираха Ксения Кудрявцева и Мария Христова. Двете зрелостнички заедно с Михаела Павлова и Христина Пейчева 4 години са вече в „Персефона“ и винаги са се превръщали в любимци на/за публиката.

Изумителен бе в краткия си етюд Михаил Шахънов – Мишо, когото сме свикнали да виждаме винаги елегантен, винаги по-скоро сдържан, обран. На сцената е съвсем различен: изключително емоционален и достигащ до психологическите дълбини на съчината на героя си. Мишо, зарежи ги тия биологии и химии! Насочи се към арт занимания! Те са за тебе! Те са в тебе!

Няма как да скрия удоволствието си, че имах удоволствието да наблюдавам и свои сегашни ученици от 10-ите класове! Щастие и сълзи извикаха у мен уверените стъпки на Алекс, Алби, Дея, Йони, Диди, Жани! Чест е за мен да съм Ваш ментор!

Трябва да изкажа и благодарност към съпричастието на колегите: д-р Стоян Шиваров, Драгомир Маринов, Ева Радева, Иван Станков, които дойдоха и подкрепиха както нашите ученици, така и ръководителя на трупата – Диляна Филипова. Хубав и нужен жест за хората на изкуството!

Като рамка подбрах статията на НИКОЛ МЕТОДИЕВА! Зряло момиче, което съвестно, добросъвестно и безкомпромисно допринесе за имиджа на 32-ро! Когато имаме такива възпитаници, казваме си – струва си усилието. А тези ученици отвърщат с едно – обич!

С възторг: **Петър Михайлов** – учител по БЕЛ и главен редактор на вестник „Лобо ми е...“

ОПНОВО ЗАЕДНО

(КРАТЪК РАЗКАЗ)

Есента беше притихнала над града, обагрила всичко в огнени цветове. Въздухът носеше лека топлина и спомени за нещо отминало, което отказваше да си тръгне напълно. Пейките в парка бяха изпълнени с хора и глъч се чуваше из шарените алеи, а стъпките на случайните минавачи звучаха сред падащите листа. Това беше онова време от годината, когато човек остава най-често сам със себе си — и с мислите, които дълго е избягвал. Времето от годината, което напомняше за миналото, за чувствата и за живота.

Сред всички хора в този вече пламтящ свят ходеше едно момиче. Погледът ѝ се губеше някъде далеч напред, сякаш търсеше нещо, което знаеше, че няма да намери. Стъпките ѝ бяха бавни, нежни и тя не спираше — сякаш самото движение беше единственият начин да избяга от мислите си.

Раздялата още се въртеше в мислите ѝ. Не беше бурна, не беше изпълнена с думи или обвинения — точно обратното. Беше тиха, почти неусетна, но именно затова остави след себе си празнота, която нищо не можеше да запълни. Спомените за него се съдържаха/прокрадваха във всяка дребна подробност — в слънчевите лъчи, в лекото докосване на вятъра, в смеха на хората около нея. Слънцето вече се спускаше ниско, а лъчите му се прокрадваха между клоните като златни струи. Нещо я поведе натам — може би спомен, може би навик. Без да се замисли, тя стигна до дървото, под което някога бяха стояли заедно. Спря.

Последните лъчи на слънцето галеха лицето ѝ, а листата над нея прошумоляха тихо от плавния есенен вятър.

Тя се бе облегла и стоеше плахо за пореден път сама. Дървото ронеше своите горящи червени, оранжеви и жълти листа. Те паднаха плавно, леко и сякаш неусетно от короната му. „Това беше той!“ - помисли си тя! Неговите устни я милваха нежно: целуваха я по цялото ѝ тяло - врата ѝ, ръцете, нейните кадифени, изящни устни. Тя вече не чувстваше онази позната, болезнена самота —

Те бяха отново заедно. В човешкия живот любовта и самотата често съществуват рамо до рамо, преплитайки се в сложни и дълбоки емоционални състояния. Понякога дори в мигове на тишина и уединение душата преживява най-силните си срещи — с миналото, със спомените и с онези, които са оставили траен отпечатък в сърцето и съзнанието ни. Именно такъв е моментът, в който реалността и вътрешният свят се сливат, превръщайки самотата в илюзия, а любовта — в жива, осезаема и градивна сила.

ВИКТОР ФИЛИПОВ – 12. А. КЛАС

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Историята, която ме остави без думи

В днешно време почти всеки човек по света знае какво означава понятието „холокост“. Но дали в действителност знаем колко жестоко е било? Концлагерите са били място, в което човешината е била непонятна, а болката – необятна. Аушвиц и историите за него са едни от най-ярките примери за това колко е силен човешкият дух.

Холокостът представлява геноцид над приблизително шест милиона европейски евреи по времето на Втората световна война, като елемент от програма за целенасочено унищожаване, планирана и изпълнена от Нацистка Германия. Това е един от най-мрачните периоди в човешката история.

Има много книги свързани с тази трагедия, но трилогията на Хедър Морис е една от най-забележителните в тази категория. Самата Хедър е австралийска писателка родена през 1953 година. През 2003 година се запознава с еврейна Лале Соколов, който ѝ разказва за престоя си в Аушвиц и за това какво му е коствало, за да оцелее. На базата на неговите разкази тя пише първия си бестселър „Татуировчикът на Аушвиц“, а в последствие издава още две книги.

„Татуировчикът на Аушвиц“ разказва историята на Лали Соколов, който през 1942 година е принуден да замине да работи за нацистите. Той попада в Аушвиц-Биркенау, където му е възложено да татуира върху ръцете на останалите лагерници номерата, с които са обозначени. Той споделя за ужасните условия, в които евреите са длъжни да живеят и нечовешкото отношение към тях. В един юлски ден той среща едно уплашено момиче на опашката пред него, в което се влюбва от пръв поглед. Въпреки всички лоши неща, случващи се в лагера, Лали и Гита изпитват взаимни чувства. Желанието им за свободен и съвместен живот ги държи силни по време на всички трудности. В крайна сметка и двамата успяват да оцелеят и след напускането им на този кошмар, който трае почти три години, двамата успяват да задържат силната връзка помежду им.

Във втората си книга „Пътят на Силка“, Хедър разказва за едно младо момиче с много тежка съдба. Тя също прекарва около три години в Аушвиц, но е принудена да бъде в близки отношения с началника на лагера. В последствие е заподозряна в колаборационизъм от руснаците и е осъдена петнадесет години изправителен труд във Воркутински изправителен лагер. Арктическият студ допълнително утежнява съдбата на Силка. Той обаче не успява да пречупи нейната издръжливост и вяра, че един ден ще се спаси от този кошмар. Там тя се обучава за медицинска сестра и след освобождаването ѝ продължава да помага на хора в нужда.

В последната книга от поредицата се разказва за три сестри от Словакия, които заедно преживяват безпощадния кошмар. Ливи, Магда и Сиби бягат и успяват да стигнат до Обетованата земя.

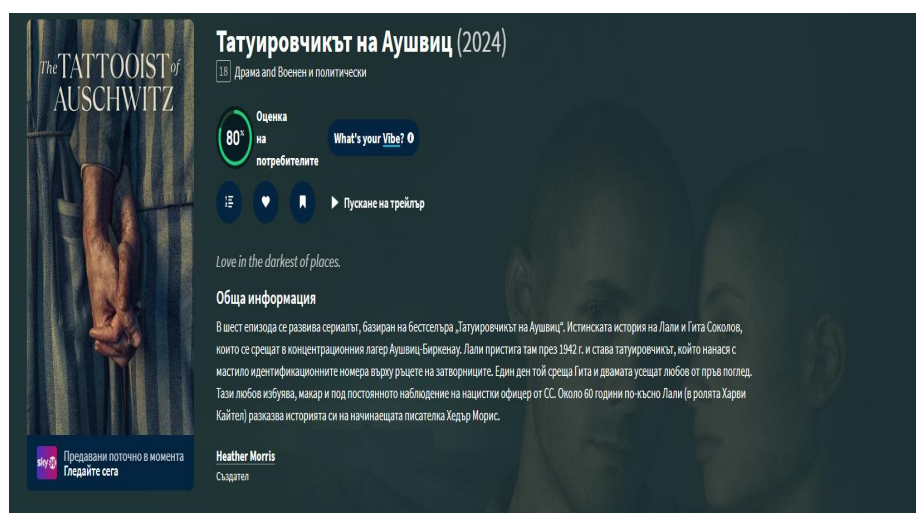
Литературните похвати, които е използвала авторката, са изключително разнообразни. Тя майсторски рисува тъжната действителност. Самите романи са базирани на истински истории и това допълнително влияе на читателя.

Според някои критици трилогията е едно ценно историческо свидетелство, което напомня за ужасите на Холокоста. Според мен, те са доказателство, че човешката издръжливост е невероятна. Тази поредица промени много от представите ми за истинските трудности в живота. Самата тя ме завладя още от първите си страници. За мен бе необяснимо как се преживява такъв ужас и терор.

В сравнение с днешните проблеми на младежта просто мога убедително да заявя, че те са несъизмерими с тяхната болезнена действителност. Като отговорни млади хора, живеещи в 21 век, ние трябва да се поучим от историята и да не допускаме в бъдеще такава гавра с човешкото достойнство.

ИЗАБЕЛА БОЯНОВА 10. Е.

КЛАС

<https://www.themoviedb.org/tv/222405-the-tattooist-of-auschwitz?language=bg-BG>

*Към първото прилагам песен, а към второто – снимка, която аз съм направил (В. Ф.)

(Dalida & Alain Delon - Paroles... paroles...) https://youtu.be/_Uaeae_1uG4

Ти не знаеш какво е любовта!

Ти не знаеш нейните устни,
не си видял нейните очи,
не си усещал целувките ѝ вкусни,
не познаваш ревностни сълзи.

Не си ѝ шепнел думи мили,
не си играл с нежни ѝ коси,
не си бленувал срещите ни дълги,
не си имал нашите мечти.

Виктор Филипов 12. А. клас

****Необходимо пояснение:** това е реално последното участие на Виктор в нашия вестник, тъй като той вече завърши и е приет в престижен университет в Западна Европа! Чест и радост бе за нас, че в последните две години редовно сътрудничи на „Лобо ми е...“. Освен това, имаме новина: Виктор е носител на голята награда за проза – отдел разказ от конкурса „Рицарят в мен“, провеждан от Министерството на образованието и науката. На 01. 06. Предстои номинацията, която ще се проведе по традиция в Двореца на децата. Честито! **Лобом е...**

Вълни

Очите ти са океан необятен.
И нося се по него
сам.

На лодка.
Из бурните вълни

това са моите мисли
и спомените ми.

Музика си ти.
Песен, за която
бих написал стих.

Твоят глас — като звън от
мандолина,
него сърцето ми с любов събира.
Лицето ти виждам в ума си нощем,
ти си онзи човек, който чакам аз
още.

Ти си картина, нарисувана с бои!
Очите ти са диаманти, светещи
звезди.

А лицето ти красиво, бяло —
ангел пред мен стои.
Моята мечта една остава —
това си ти!

Графиките са от:
<https://www.pinterest.com/pin/1007258272898919456/>

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Нашите дванайсетокласници прекрачиха за последен път училищния праг! Випуск 2026 е на финалната права на своето обучение. Естествено, дойде време за равностетка на изминалите години. Вестникът публикува част от задача, поставена в профилираната подготовка, водена от госпожа Елена Христова. Изискваше се от учениците да си представят, че ще произнасят реч на изпращането на випуска. Предлагаме на вниманието на читателите няколко такива текста, в които учениците открито говорят за научените уроци, за изградените приятелства и за хубавите спомени. ☺

<https://www.facebook.com/iveta.dimitrova.50/photos/d41d8cd9/36529583879973829/>

Понякога си мисля колко странно минава времето. Докато го живееш, ти се струва бавно, дори тежко на моменти. А после се обръщаш назад и виждаш, че всичко е минало като един миг. Има моменти в живота, които не просто се случват, а се отпечатват в съзнанието. Моменти, в които времето сякаш спира за миг, за да ни позволи да усетим тежестта и красотата на всичко преживяно. Ден, в който стоим на прага между онова, което сме били, и онова, което предстои да станем.

Моите години в училище не бяха просто години. Те бяха период, в който израснах, промених се и на моменти дори се изгубвах, за да се намеря отново.

Помня началото, когато прекрачих прага на 32. СУИЧЕ през 2014г. Помня онова малко момиче, което влезе с притеснение, с въпроси, с онези тихи страхове, които никой не вижда. Не знаех какво ме очаква. Не знаех кои хора ще срещна, какви уроци ще науча и колко много ще се променя. Пътят ни дотук не беше просто поредица от учебни години. Той беше жива история, изпълнена с емоции. История за израстване, за търсене, за грешки и уроци, за смях и сълзи.

Имаше хубави моменти на много смях, разговори, безгрижни дни, които тогава изглеждаха обикновени. Имаше и трудни, много трудни. Минах през битки, които невинаги се виждат отвън. През съмнения, през разочарования, през моменти, в които не вярвах достатъчно в себе си. Имаше дни, в които просто исках всичко да спре, но точно тези дни ме изградиха най-много.

Научиха ме да продължавам дори когато не съм сигурна накъде. Научиха ме да бъда по-силна, по-тиха, по-истинска. С времето започнах да разбирам, че училището не е само място за уроци. То е място, където оставяш части от себе си. В думите, в действията, в хората.

И ако трябва да бъда честна - най-ценното, което открих тук, не са знанията, а хората.

След всичко, през което минах, след всички трудности и моменти на колебание, накрая намерих нещо истинско. Намерих истински приятели.

И това е най-ценното, което ще взема със себе си, защото знам, че с тях искам да продължа напред.

32. СУИЧЕ беше пространство, в което се изградих – не само чрез уроците в класната стая, но и чрез всички онези моменти извън нея. Тук се научих какво означава да бъдеш отдаден, да носиш отговорност, да създаваш. Тук оставих частица от себе си във всяко участие, всяка репетиция, всяка сцена.

Като хореограф на годишните концерти, имах честта не просто да бъда част от тях, а да ги създавам заедно с вдъхновяващите ни учители. Да превръщаме идеи в движение, емоции в изкуство и усилия в спомени, които ще останат завинаги с нас. Това не бяха просто изпълнения – това бяха мигове, в които живеехме истински.

За мен това училище бе единственото, прекарах тук 12 години. 12 години, изпълнени с промени. Срещнах различни учители, смених много класни

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

ръководители. Всеки един от тях остави следа в мен. Но понякога животът ни среща с точния човек в точния момент.

И в края на този дълъг път, аз намерих моята госпожа, която се превърна в опора, вдъхновение и човек, който ни показа, че зад всяка оценка стои човешка история.

И ако трябва да сме напълно честни, бих казала, че ни е страх да тръгнем. Страх ни е да оставим познатото, смеха в класната стая, шума в коридорите, онези малки моменти, които тогава изглеждаха обикновени и досадни. Страх ни е, защото тук знаехме кои сме, а навън тепърва ще трябва да го открием.

Но може би точно в това се крие смисълът. Да тръгнем, носейки всичко, което това място ни е дало- не само знания, а характер. Не само спомени, а посока.

И когато след време се обърнем назад, няма да си спомним само какво сме учили- ще си спомним кои сме били. Ще си спомним смеха, грешките, приятелствата, сцените, аплодисментите, притеснението преди да излезем и радостта след това.

Нека не се страхуваме от пътя напред.

Защото, ако сме стигнали дотук – значи можем да стигнем навсякъде.

Може би след време няма да помним всеки урок, но ще помним усещането да си възпитаник на това училище. Ще помним хората и как сме се чувствали.

Днес е един край, малко тъжен и носталгичен. Но днес е и началото на всичко, което предстои. От днес ние започваме да пишем своята история.

Благодаря ви!

Никола Методиева XII Г

Скъпи учители, скъпи съученици, скъпо ръководство!

Добре дошли на изпращането на випуск 2026! Казвам се Елена Иванова, ученичка от 12 А клас. Или поне бях. Прекарах последните пет години тук, в 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“. От плахи и несигурни тийнейджъри в 8. клас, се превърнахме в полузрели (или поне някои от нас) граждани на страната.

Училището ме научи на много. Даде ми много. И не толкова в учебен план, колкото в житейски. Тук се сблъсках с куп емоции- любов, омраза, радост, тъга. Намерих всякакви хора- приятели, предатели или просто познати. Мога да опиша тези хора с цветни боички. Всеки от тях остави своя отпечатък върху мен, своя цвят. Тези цветове ме направиха това, което съм днес, а именно една палитра от цветове, емоции и идеи.

Като всяка друга гимназия и тук имаше драми, проблеми и скандали (все още ги има), които пък вървят ръка за ръка с добрите приятелства, спомени и моменти. Ако трябваше да избирам отново гимназия, не знам дали бих

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

избрала 32-ро, но знам нещо, в което съм 100% сигурна-не съжалявам за нищо, което съм направила! Аз вярвам в теорията, че всеки човек присъства в живота ни с причина. Учи ни на различни житейски уроци и изгражда хараткетрите ни, така че съм благодарна.

Благодарна съм на всички добри и лоши хора, с които се срещнах тук!

Благодаря на тези, които въпреки всичко останаха до мен, подрепят ме и ме обичат и до днес такава, каквата съм-с всичките ми предимства, но най-вече с недостатъците ми.

Благодаря на учителите, които дадоха всичко от себе си (или поне се опитаха), да ни научат и да ни подготвят за следващия етап от нашия живот. Че бяхте до нас в началото и в края на главата „гимназия“.

Благодаря на 32-ро за всички отворени, но и затворени врати. За всяко предоставено поле за изява-училищни концерти, клубове по интереси, проекти в чужбина. За всички възможности в академичен и житейски план.

Искам да отправя един апел към по-долните класове. Не забравяйте, че оценките са важни, но със сигурност не и най-важното. Бъдете по-смели, поемайте повече рискове, не се притеснявайте, че сте „криндж“, а вместо това дерзайте. Защото всичко идва и си отива. Има начало и край. Днес настъпи и нашият край. Край на ученическите години за випуск 2026. Затова призовавам всички да изживеят годините си тук на макс-възможно най-пълноценно и ползотворно. Бъдете добри и правете само това, което бихте искали да се прави на вас.

Пожелавам на всички кандидат-студенти много успехи и се радвам, че започнахме и затваряме тази глава ЗАЕДНО.

На добър час!

Елена Иванова XII А

Оцвети по желание!

Повече на: <https://writeoncon.com/bg/kartinki-za-ocvetjavane/prvi-ucheben-den-307/>

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Оцвети по желание! Повече виж на: <https://writeoncon.com/bg/kartinki-za-ocvetjavane/abiturientski-545/>

Скъпи съученици, скъпи учители, скъпи родители, чувствам се истински благодарна да стоя тук пред Вас в този така специален ден! Ден, в който заедно със своите съученици ще прекараме границата към един различен живот. Живот, изпълнен с усилия, трудности, научаване на още и още уроци, но и живот, който ще ни отведе до изпълнени цели и най-прекрасните моменти, които все още не са се случили. Живот, чието начало ни беше дадено именно тук-32. Средно училище "Св. Климент Охридски"-може би място, което се превърна в нещо като втори дом за всеки един от нас, и то не само заради 30-часовите седмици.

Знаете ли... в деня, в който се класирах да вляза в това училище, една мечта се сбъдна и плаках от щастие. През годините... е, през годините не плачех толкова от щастие, признавам си. Но и това е нещото, което те прави човек, нали така? Преживяванията и емоциите, които те носят, това е, което те изгражда като човек и те прави по-силен.

Днес не искам да Ви просълзявам с речта си и не искам да гледате на този ден като такъв, в който хубавите моменти ще останат в миналото завинаги, а **напротив**-днес искам да се върнете назад и да видите колко далеч сте стигнали и надявам се може би да кажете думи, които, ако помогнат на поне един, ако мотивират поне един от всички тук, ще знам, че е имало смисъл.

Нека започна отначало. Казвам се Калина Пеева и съм част от може би най-разнообразния клас, а именно 12.А. Истината е, че никога не съм се чувствала на място в училищна среда. Никога не съм се вписвала, още от малка бях отбягвана и бях обсипвана с обиди. Впоследствие промених себе си. Започнах да общувам повече, да премахвам страха от това хората да знаят за съществуването ми, отслабнах и се научих да се гримирам, защото може би тогава хората цяха да ме харесат. Научих се да правя всичко за тях. Зад всяко движение, зад всеки израз, зад всяка очна линия стоеше въпросът „Какво ли ще си помислят за мен?“. Бях едно момиче със самооценка, по-ниска от дъното. Бях премазана от отношението на хората към мен още от крехка възраст. Бях и от другата страна в много моменти-наранявах и изтощавах, сякаш бях попила от наранилите ме. Преходих през различни приятелства и драми, вдигах се нагоре и някак отново падах. Падах и не исках да ставам, защото не виждах смисъл. Правех всичко и отново не бях достатъчна в нечи очи. Най-вече в моите собствени. Може би просто съм прекалено емоционална, това често ми го казват... А може би прекалено ясно виждах негативизма и агресията, които прерастаха с годините. Виждате какво се случва навсякъде-насилие, тормоз и жесток хейт в социалните мрежи-всичко това, идвайки почти естествено. И всъщност това е първото, което искам да предам-опитайте се да не се поддавате толкова лесно на лошото, което някак ни е завладяло. Бъдете добри и никога не подценявайте човека срещу себе си. Не наранявайте дори когато смятате, че това е

правилно и човекът срещу Вас го заслужава. Простете на другите, колкото и да Ви се струва несправедливо и трудно, не бъдете подвластни на егото си и простете и на себе си, защото оттам започва щастието.

Изправях се и падах. Падах и се изправях. Впоследствие се научих как да общувам с хората, кои хора са правилни за мен и какво е редно да казвам с цел да не изпадам в нелепи ситуации, в каквито изпадах допреди година-две. Научих какво трябва да променя в себе си, но не по външността си, а в характера и душата си. Научих се да бъда по-търпелива, по-зряла, по-искрена и разбираща. Простих на тези, които са ме наранили, и простих на себе си за моментите, в които не съм се държала правилно с останалите и с мен самата. Научих се не да уча и да запаметявам, а да разбирам и да разчитам на собствения си интелект. Научих се как да се отнасям с хората, които държат на мен, научих се да бъда благодарна, научих се да не се прикривам и да не се правя на човек, който не съм, само за да бъда одобрена, защото, колкото и трудно да ми беше да го приема, няма как постоянно да се деформирам, за да пасна в нечи представи. Няма как и някой друг да го направи. Научих се да търся себе си и да продължавам да се откривам, научих се да се приемам и да бъда смирена с човека, който съм. Научих се да обичам това, което дълбоко мразех в същността си, и да събирам парченцата сама, както е редно. И пожелавам на всеки, на когото това му е трудно, да достигне този етап, да види силата отвъд себе си и да продължи да се усъвършенства.

Училището те учи на ценни уроци-от тези за анатомията на човека, правописа, изграждането на света и смятането до тези, които изграждат представата ти за света и съществуването в него. Ако мога да предам няколко съвета на по-малките тук, те ще бъдат следните: Не се притеснявай и наистина не приемай абсолютно всичко толкова насериозно, колкото си мислиш, че е. Да, онази оценка е поправима, както и онзи спор с приятелите ти. Сега е моментът да грешиш, за да се научиш, и да паднеш, за да се изправиш. Всичко тук е поправимо, стига, разбира се, да не извършиш престъпление, но мисля, че това е ясно... или поне се надявам. И също-да показваш емоциите си не те прави слаб, както и да си непукист не те прави силен. Запазете човечността в себе си. Всички тези трудности, през които е преминал всеки един от нас, включително ноците, прекарани в учене, или чисто и просто съвкупността от разярените ни и емоционални хормони, взаимодействащи с тежката реалност, с която се сблъскваме-всичко това ни е направило тези, които сме-силни, борбени, амбициозни и най-вече интелигентни млади хора. Това определено ни отрежда множество възможности, хубави моменти и сбъднати мечти.

Но, за да бъде сигурно всичко това, искам да дам още един съвет на съучениците си и на всеки друг, с който смятам, че ще се съгласите: Не спирайте да се развивате, да се опитвате, да ставате по-добри с всеки ден и **никога** не спирайте да мечтаете!

Калина Пеева XII А

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Уважаема госпожо Директор, скъпи учители и любими съученици,

Днес стоя пред вас с чувство, което трудно може да се опише с думи. Защото за мен това училище не е просто сграда - то е дом. За някои изминаха пет години, а за други като мен-цели дванадесет. Целият ми съзнателен живот до този момент е преминал в 32-ро училище и сега просто всичко приключва. Випуск 2026 година завършва, ние си отиваме и всеки един от нас поема по своя път в живота. Тръгваме си и с нас си тръгват още хиляди неща, въпреки че ако питаме нашите преподаватели, може би ще кажат, че си тръгва всичко лошо, но дълбоко в сърцата им съм сигурна, че всички са изградили някаква връзка с учениците си и за всички биха могли да кажат по няколко добри думи. Днес се събираме за последен път да си подадем ръце, да пролеем няколко сълзи от щастие, да се посмеем, разказвайки за спомените ни оттук и да изкореним всяко зло, което сме таяли и все още таим в себе си. Днес (15-ти май) е датата, която трябва и естествено ще остане в нашите сърца.

Не за пръв път имам удоволствието да отправя благодарностите от името на всичките 160 човека от випуска. Искам да премахна предубежденията и да докажа от името на всички нас, че се старяхме много през изминалите години, борехме се, искахме справедливост, която получихме, и излизаме от това училище с високо вдигнати глави, претендиращи с качества и умения, създадени от нашите преподаватели. Смея да твърдя, че ако не беше цялата организация и вниманието, което ни отделихте през тези години, нямаше да се справим на нивото, на което сме в момента.

Вие работехте над нещо определено и може би си мислите, че ние не работим над нищо. Всъщност всеки един от нас имаше желанието да помогне с всичко, което е възможно.

Благодарна съм, че преди 12 години моите родители са решили да ме запишат точно тук, горда съм да кажа, че съм учила в това училище и горчивината, че напускам, винаги ще остане в сърцето ми. Благодарна съм, че се научих да изпитвам всякакви емоции точно тук, научих се на самоконтрол, дисциплина и най-важното, а именно човечност.

Благодаря на всички за всичко, а на нас попътен вятър! Мечтайте, сбъдвайте и дерзайте!

Симона Асенова XII Г

WRITEONCON.COM

WRITEONCON.COM

Оцвети по желание! Повече виж на: https://writeoncon.com/bg/kartinki-za-ocvetjavane/abiturientski_545/

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Училищен концерт на 32. СУИЧЕ – среща между човека и изкуствения интелект

32. СУИЧЕ „Свети Климент Охридски“ традиционно всяка година дава простор на изкуството, музиката и младостта. Концертите винаги са били очаквани, винаги са носили настроение и гордост. Но тази година се случи нещо различно.

Нещо, което трудно се описва с думи, но ясно се усещаше във въздуха още от първите минути – една по-дълбока емоционалност, по-силно присъствие и едно особено чувство на свързаност между изпълнители и публика.

Събитието остави ярък отпечатък в съзнанието на всички присъстващи.

Всяко изпълнение носеше своята индивидуалност, а заедно те изградиха една обща картина на вдъхновение и труд.

Усмивките след края на концерта бяха най-ясното доказателство, че сцената не е просто място за изява, а пространство, в което се раждат увереност, приятелство и мечти.

На сцената оживя един необикновен училищен концерт, поставящ актуален въпрос:

какво е мястото на изкуствения интелект в нашия свят и може ли той да замени човешката емоция?

Този концерт остана различен.

Не защото беше най-шумният или най-големият, а защото беше най-истинският – онзи, в който всички заедно усетиха, че изкуството не е само умение, а споделено чувство, което свързва хората по начин, който не може да бъде заменен от нищо друго.

Мост между технологии и човечност- гласът на младостта и силата на живото изпълнение

Още в началото водещите- Николай Михайлов, Елена Иванова и Виктор Димитров от XII А въведоха публиката в темата с хумор и закачки, като противопоставиха човешкото мислене на изкуствения интелект. С лекота и артистичност те създадоха мост между сериозните въпроси за бъдещето и непринудената атмосфера на ученическия дух.

Концертът започна с видео, посветено на AI, което зададе основния тон на вечерта. След официалното откриване от директора д-р Нели Костова сцената се превърна в поле за изява на разнообразни таланти – музика, танц и театър.

Музикалните изпълнения впечатлиха със своята емоционалност и енергия. Изпълненията на живо бяха с такава сила, че ясно показаха разликата между изкуствено генерираното и истинското изкуство. Именно тук се откри една от основните идеи на концерта – че човешкото присъствие, несъвършенството и спонтанността правят всяко изпълнение уникално.

Танцът като емоция и разказ без думи

Танцуwalният спектакъл внесе нов ритъм в тази емоционална история- от модерната чувственост до експлозивната енергия. Там не стояха просто стъпки, ритъм и хореография, а млади хора, които не изпълняваха танца, те го живеяха.

Танцьорите излязоха да разкажат история с начина, по който всяко движение преминаваше през тях като емоция. В очите им имаше съсредоточеност, в тялото – напрежение и освобождаване едновременно, а в присъствието им – онази неподправена истина, която не може да бъде изиграна. Понякога една секунда колебание казваше повече от перфектно изпълнен ритъм, защото напомняше, че пред нас стоят хора от кръв и емоции, а не безпогрешни програми. Танцьорите сякаш не просто танцуваха върху музиката, а я обличаха със собствен характер и излъчване, превръщайки я в нещо лично и живо.

И най-впечатляващото беше, че всички тези различни характери, стилове и енергии се събраха в нещо общо. На сцената те престанаха да бъдат отделни изпълнители – превърнаха се в един отбор, който дишаше в ритъма на танца и публиката.

Точно в това се крие магията на танца – той не може да бъде напълно овладян, нито повторен по същия начин. Той винаги носи нещо непредсказуемо, човешко, истинско. И тази вечер танцьорите на 32. СУИЧЕ не просто танцуваха – те оставиха част от себе си на сцената, а публиката я усети.

Смях, истина и огледало на идентичността

Кулминация в театралната част беше пиесата „Балкански синдром“, която с хумор и ирония представи особеностите на балканската душевност. Тя добави философска дълбочина към концерта, като насочи вниманието към идентичността и културните различия.

На сцената оживяха онези добре познати балкански противоречия между гордост и самоирония, между шумния темперамент и тихата носталгия, между желанието да сме „различни“, но и да бъдем разбрани. Ситуациите бяха поднесени с лекота и чувство за хумор, но зад смеха прозираше нещо по-сериозно – едно оглеждане в собствената ни културна идентичност.

Публиката се смееше, но и разпознаваше себе си в сцените – в преувеличенията, които всъщност не бяха толкова далеч от реалността. Именно в това се криеше силата на пиесата: тя не осъждаше, а показваше, не поучаваше, а провокираше размисъл.

И докато диалозите се редуваха с комични моменти и по-тихи, почти замислени паузи, ставаше ясно, че „Балкански синдром“ не е просто театрална забава, а огледало – едновременно смешно и истинско, в което всеки зрител виждаше по нещо свое.

Корени и съвремие – живата памет на традицията

Фолклорните изпълнения като „А бре, юначе каматно“ внесоха автентичност и показаха, че традицията продължава да живее чрез младото поколение. В тези моменти сцената сякаш се връщаше назад във времето- към корените, към гласовете на предците, към онзи дълбок пласт от българската култура, който не избледнява, а се предава нататък.

Гласовете се сливаха с ритъма на гайдата и тъпана, а за миг модерната сцена се превърна в пространство, в което минало и настояще съжителстват естествено и красиво. И най-силното беше, че тези млади изпълнители не представяха фолклора като нещо „старо“ или „задължително“, а като нещо живо и лично.

Особено силен момент беше разговорът между водещите за живота без технологии. Той накара публиката да се замисли – дали сме зависими от дигиталния свят и дали той може да замени истинското човешко общуване. Отговорът, който концертът даде чрез всяко изпълнение, беше ясен – технологиите могат да помагат, но не могат да заменят човешката душа.

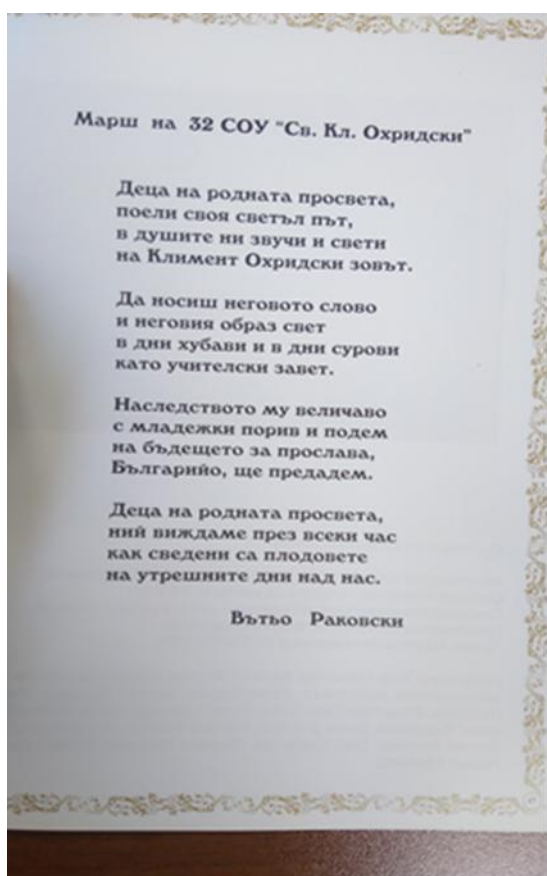
Финалът събра всички участници на сцената – символ на единство и споделена емоция. Аплодисментите на публиката бяха доказателство, че живото изкуство остава незаменяемо.

И когато последните звуци затихнаха, остана усещането, че това не е краят, а само още една крачка по пътя на младите таланти към бъдещи успехи.

* ***Никол Методиева XII Г***

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

**Никол Методиева* също за последен път ни гостува! Благодарим ти, Ники! Горди сме, че тя има вече своите професионални журналистически изяви сред страниците на уважавания вестник „Капитал“! С радост и възхита ще четем бъдещите и изяви там!
☆☀️😊

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Климент Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Никол Методиева; Биляна Каменова; Виктор Филипов, госпожа Елена Христова – ст. учител по БЕЛ. Броят е приключен на 24. 05. 2026 г. Главен редактор на бр. 5. (25.) - господин Петър Михайлов, учител по БЕЛ в 32. СУИЧЕ

Българската азбука

Глаголица и Кирилица

А	Б	В	Г	Д	Е	Ж
З	И	Й	К	Л	М	Н
О	П	Р	С	Т	У	Ф
Х	Ц	Ч	Ш	Ъ	Ы	Ь
Я	Ю	Я	Ю	Я	Ю	Я

Повторете очертанятия на буквите

Напишете думата "Добро" на Глаголица

Иже Слово 2019

- КАНДИДАТСТУДЕНТСКИ БИСЕРИ.
- Кирил и Методий са двама братя близнаци, единият от които е кръгъл сирак.
 - Членуваме с пълен член това, което е членувано.
 - Дума е това, което се намира между две празни места.
 - Христо Ботев налял туба бензин в огъня на революцията със своята поезия.
 - Биха се до последния човек, а останалите продължиха боя.
 - В потурите на Бай Ганьо се крие най-голямото му богатство.
 - Бай Марко бил генерален спонсор на Априлското въстание.
 - Баба Илилица не обръща внимание на факта, че е жива.
 - Смъртта на цар Симеон сложила край на живота му.
 - Руските войници били прекарвани по тесни хималайски пътеки през Балкана.
 - Вярна везна е тази, която показва винаги едно и също тегло.
 - Абрахам Линкълн е роден в дървена колиба, която построил собственоръчно.
 - Макар че хъшовеите са заклетни алкохолици, те са борци за свобода и са достойни за уважение.
 - Ттри Каполян страната се издига на международния подиум.
 - Гравитацията е открита от Нютон. Забелязва се есенно време, когато листата капят.
 - Славяните ловили риба и други горски животни.

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

<https://www.vicove.biz/16d477643e3e39bb64ff7538a4f5ef21>
<https://www.pinterest.com/pin/140806234585532/>